

Arrest

nr. 229 075 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 18 december 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 27 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op dezelfde

dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 28 december 2006 dient de verzoekende partij een schorsend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 11 december 2007 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 28 december 2007 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 april 2008 met nummer 10 651 vernietigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 11 december 2007.

Op 16 september 2008 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 oktober 2008 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 4 maart 2009 met nummer 24 179 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 april 2009 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen het arrest van 4 maart 2009 bij de Raad van State. Bij beschikking van 22 april 2009 met nummer 4333 stelt de Raad van State dat het beroep niet toelaatbaar is.

Op 16 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 13 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 mei 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 21 december 2009 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 22 januari 2010 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 27 oktober 2010 met nummer 50 319 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 20 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om de aanvraag van 13 mei 2009 ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt op 26 oktober 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 21 november 2011 tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad tegen deze beslissing. Bij arrest van 18 januari 2012 met nummer 73 485 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 29 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om de aanvraag van 29 april 2015 onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn op 13 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Verzoekster is hiertegen in beroep gegaan en de Raad heeft deze beroepen bij arresten met nrs. 165 686 en 165 687 van 13 april 2016 verworpen.

Op 12 augustus 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2015.

Op 20 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster is hiertegen in beroep gegaan en de Raad heeft deze beslissing bij arrest met nr. 165 910 op 15 april 2016 vernietigd.

Op 10 november 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 3 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: G(...)

Voornaam: G(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 02.11.2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is iet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: Het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 4 oktober 2018, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 en artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt: "Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn." Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming. De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing. De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit. Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde. Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE: Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is. Het normdoel van

de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.3. Volgens artikel 7 van het Vreemdelingenwet beschikken de minister of zijn gemachtigde aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij. Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: 'Krachtens artikel 1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.' Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen. Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot humanitaire regularisatie verblijft zij hier sinds 2006, heeft zij alhier lessen gevolgd, doet zij aan vrijwilligers werk en beheerst zij de taal. Daarnaast diende verzoekende partij een aanvraag in tot verlening van het bevel om het grondgebied te verlaten, waar (na het vernietigingsarrest van Uw Raad dd. 15 april 2016) nog steeds geen beslissing is gekomen van verwerende partij. Hierin werd bovendien nogmaals erg uitgebreid de bijzondere omstandigheden van verzoekende partij uiteengezet. Verwerende partij baseert het huidige BGV op het feit dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort of visum. Dit is niet ernstig! Verzoekende partij heeft reeds in haar verzoek tot verlenging van het BGV uiteengezet dat een vrijwillige terugkeer onmogelijk is. Haar Eritrese nationaliteit wordt immers niet aangenomen door de Belgische instanties. Verzoekende partij is niet in het bezit van enig origineel identiteitsdocument. Zij heeft meermaals contact opgenomen met de Eritrese ambassade in België, maar de ambassade wil geen paspoort afgeven ondanks de herhaalde aanvragen. Verzoekende partij heeft aldus alles in het werk gesteld om haar identiteit en nationaliteit aan te tonen. Verwerende partij was hiervan op de hoogte. Verzoekende partij leest hierover NIETS terug in de bestreden beslissing... Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de onontvankelijkheidsbeslissing ex. art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 30/06/2015 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

II.1.5. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch over het hoger belang van de minderjarige kinderen, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt: (...). Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand, noch met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België. Het feit dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met het familieleven, noch met de gezondheidstoestand, noch de vernietiging van de weigering van verlenging van het vorig bevel om het grondgebied te verlaten schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

II.1.6. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven. In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden! Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende

karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM stelt de Raad dat verzoekster dit niet dienstig kan opwerpen, aangezien zij zich beperkt tot de loutere weergave van de theorie zonder concreet in te gaan op een mogelijke schending van de vernoemde artikelen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Verzoekster stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de elementen die zij had aangebracht in functie van een aanvraag tot humanitaire regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij niet in het bezit is van een origineel identiteitsdocument omdat de ambassade van Eritrea in België er geen wil afgeven. De verwerende partij zou hiervan op de hoogte zijn. Zij stelt ten slotte dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met haar gezondheidstoestand, met haar minderjarige kinderen of met haar gezins- en familieleven in België, in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de aanvraag tot humanitaire regularisatie van verzoekster stelt de Raad dat de gemachtigde deze aanvraag op 30 juni 2015 onontvankelijk heeft verklaard en de Raad heeft het beroep hiertegen gericht bij arrest met nr. 165 686 van 13 april 2016 verworpen. In deze aanvraag werden de door verzoekster aangehaalde elementen reeds behandeld, onder meer het gebrek aan een origineel identiteitsdocument. De verwerende partij heeft hier dus reeds over geoordeeld en is niet verplicht om hier nogmaals over te motiveren. Verzoekster beperkt zich verder tot loutere beweringen en toont niet aan dat er sprake is van nieuwe elementen die niet reeds werden besproken in de beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nnyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77).

Betreffende de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad dat verzoekster zich beperkt tot de loutere weergave van dit artikel. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. Verzoekster toont niet aan met welke gezondheidstoestand er rekening had moeten worden gehouden, met welke minderjarige kinderen of met welk gezins- en familieleven. Betreffende de gezondheidstoestand van verzoekster kan nog worden verwezen naar de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die werd ongegrond verklaard bij beslissing van 20 oktober 2011, waartegen beroep werd ingesteld dat werd verworpen bij arrest met nr. 73 485 van 18 januari 2012. Verzoekster toont niet aan dat er intussen gewijzigde omstandigheden zouden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel werpt verzoekster de schending op van de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

"II.2.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

II.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord had zij kunnen informeren naar de gezondheidstoestand en familiale situatie van verzoekende partij. Bovendien had zij dan ook kunnen vaststellen dat een vrijwillige terugkeer van verzoekende partij onmogelijk is. Haar Eritrese nationaliteit wordt immers niet aangenomen door de Belgische instanties. Verzoekende partij is niet in het bezit van enig origineel identiteitsdocument. Zij heeft meermaals contact opgenomen met de Eritrese ambassade in België, maar de ambassade wil geen paspoort afgeven ondanks de herhaalde aanvragen. Verzoekende partij heeft aldus alles in het werk gesteld om haar identiteit en nationaliteit aan te tonen. Verzoekende partij wenst dan ook integraal te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 138 017 van uw Raad dd. 6 februari

2015. De Raad moet bijgevolg vaststellen dat de naleving van de hoorplicht er mogelijks had kunnen toe leiden dat verweerder een andersluidende beslissing had genomen. In tweede Instantie blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verweerder conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een beoordeling heeft gemaakt omtrent het gezinsleven van verzoeker bij zijn voornemen een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te nemen. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

2.2.2. Verzoekster stelt dat zij voorafgaandelijk aan het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden gehoord. Zij stelt dat zij in dit geval melding had kunnen maken van haar gezondheidstoestand, haar familiale situatie en het feit dat zij geen paspoort zou kunnen verkrijgen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: 1° de overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene; 2° de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu is niet aangetoond dat aan deze laatste voorwaarde is voldaan.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat, zoals reeds gesteld, een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Nog luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster voert geen elementen aan die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Aangaande de gezondheidstoestand merkt de Raad op dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard bij beslissing van 20 oktober 2011 van de gemachtigde en het beroep dat tegen voormelde beslissing werd bij arrest nr. 73 485 van 18 januari 2012 verworpen, zodat hieromtrent niet nogmaals een motivering in de bestreden beslissing dient te worden opgenomen. Verzoekster toont niet aan dat er intussen gewijzigde omstandigheden zouden zijn.

Verzoekster betoogt dat zij melding had kunnen maken van haar familiale situatie en het feit dat zij geen paspoort zou kunnen verkrijgen. Verzoekster herhaalt wat zij reeds heeft aangehaald in het eerste middel. Het volstaat om te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC